

Operator 2928
Curtea de Apel Timișoara
Secția contencios administrativ și fiscal
Dosar nr. ###/59/2025

Î N C H E I E R E

Ședința publică din data de 10 iunie 2025

Președinte: #####

Judecător: #####

Judecător: #####

Grefier: #####

S-a luat în examinare, în vederea pronunțării, cererea de revizuire formulată de intervenienta ### ##### S.R.L. împotriva deciziei civile nr. ###/5.11.2024 pronunțată de Curtea de Apel Timișoara în dosar nr. ###/3/2022*, în contradictoriu cu intimații ##### Națională de Administrare a ##### SA - C.N.A.I.R. S.A., ##### și #####.

Procedura este legal îndeplinită, pronunțarea s-a făcut fără citare.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință după care, constatând că mersul dezbaterilor și concluziile părților sunt consemnate în încheierea de ședință din data de 14.05.2025, când a fost amânată pronunțarea pentru termenul din data de 28.05.2025, iar ulterior pentru acest termen, instanța reține cauza spre soluționare, soluția urmând a fi pusă la dispoziția părților prin intermediul grefei.

CURTEA,

În deliberare cu privire la cererea de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene, Curtea constată că în prezenta cauză, la data de 1.04.2025, revizuenta ### ##### S.R.L. a depus o cerere de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare cu privire la o serie de întrebări legate de interpretarea dreptului Uniunii Europene.

Întrebările formulate au fost următoarele:

1. "##### normele art. 3 pct. 39, art. 13 lit. d), art. 31 alin. 4) și art. 59 din Regulamentul (UE) nr. 2024/1679, art. 19 lit. d), art. 39 alin. 2) lit. c) din Regulamentul (UE) ##### și ale art. 8a din Regulamentul (CE) nr. 561/2006 permit interpretarea legislației naționale în sensul că aceasta ar restricționa edificarea de parcări sigure și securizate numai pe terenuri aflate în proprietate publică?"

2. "##### punctul (6) al preambulului din Regulamentul (UE) 2013/1315, care face trimitere expresă la parteneri din sectorul privat, permite totuși o interpretare în sensul în care acestora le este interzisă edificarea unor parcări securizate pe terenuri aflate în proprietate privată?"

3. "##### normele art. 3 pct. 39, art. 13 lit. d), art. 31 alin. 4) și art. 59 din Regulamentul (UE) nr. 2024/1679, art. 19 lit. d), art. 39 alin. 2) lit. c) din Regulamentul (UE) ##### și ale art. 8a din Regulamentul (CE) nr. 561/2006 permit interpretarea legislației naționale (care prevede

expres posibilitatea deschiderii în autostradă de căi de acces pentru amenajări rutiere având ca obiect parcuri securizate), în sensul că un proiect având ca obiect parcare securizată nu ar intra sub incidența acestor dispoziții pentru motivul că în plus față de parcare securizată acesta mai include și spațiu de servicii și stație de distribuție carburanți / încărcare mașini electrice?"

4. „#### definiția autostrăzii din art. 17 alin. (3) lit. a) din Regulamentul (UE) 2013/1315, conform căreia o autostradă nu deservește proprietățile care o mărginesc, poate fi interpretată în sensul în care în baza acesteia ar fi interzisă deschiderea pe autostradă a unor căi de acces către spații având ca destinație parcare securizată?"

5. „#### principiul liberei circulații a persoanelor și serviciilor consfințit de art. 56 TFUE permite interzicerea unor entități private să edifice și să administreze parcuri sigure și securizate pe terenuri aflate în proprietate privată și care să aibă acces la autostradă?"

Cu privire la temeiul sesizării Curții Europene de Justiție, Curtea reamintește că, articolul 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (ex-articolul 234 TCE – Tratatul instituind Comunitatea Europeană) are următorul conținut:

„Curtea de Justiție a Uniunii Europene este competentă să se pronunțe, cu titlu preliminar, cu privire la:

(a) interpretarea tratatelor;

(b) validitatea și interpretarea actelor adoptate de instituțiile, organele, oficiile sau agențiile Uniunii;

În cazul în care o asemenea chestiune se invocă în fața unei instanțe dintr-un stat membru, această instanță poate, în cazul în care apreciază că o decizie în această privință îi este necesară pentru a pronunța o hotărâre, să ceară Curții să se pronunțe cu privire la această chestiune.

În cazul în care o asemenea chestiune se invocă într-o cauză pendinte în fața unei instanțe naționale ale cărei decizii nu sunt supuse vreunei căi de atac în dreptul intern, această instanță este obligată să sesizeze Curtea.

În cazul în care o asemenea chestiune se invocă într-o cauză pendinte în fața unei instanțe judecătorești naționale privind o persoană supusă unei măsuri privative de libertate, Curtea hotărăște în cel mai scurt termen”.

În raport cu dispozițiile art. 267 alin. 2 TFUE, Curtea reține că sesizarea se impune numai în cazul în care se probează că este necesară în cauză interpretarea reglementării U.E., ceea ce implică dovedirea în prealabil a aplicabilității în cauză a acestei reglementări.

În acest sens, conform paragrafului 3 al introducerii din Recomandările în atenția instanțelor naționale, referitoare la efectuarea trimiterilor preliminare (C#####) (publicate în Jurnalul Oficial al U.E., seria C/9.10.2024, p. 1), „3.Competența Curții de a se pronunța cu titlu preliminar cu privire la interpretarea sau la validitatea dreptului Uniunii se exercită la inițiativa exclusivă a instanțelor naționale, indiferent de împrejurarea dacă părțile din litigiul principal și-au exprimat sau nu dorința cu privire la o sesizare a Curții. Astfel, întrucât este chemată să își asume răspunderea pentru hotărârea judecătorească ce urmează a fi pronunțată, instanța națională sesizată cu soluționarea unui litigiu - și numai ea - este cea care are competența să aprecieze, luând în considerare particularitățile fiecărei cauze, atât necesitatea unei cereri de decizie preliminară pentru a fi în măsură să pronunțe propria decizie, cât și relevanța întrebărilor pe care le adresează Curții.”

Pe de altă parte, în paragraful 6 din Recomandările în atenția instanțelor naționale, referitoare la efectuarea trimiterilor preliminare (2019/C 380/01) (publicate în Jurnalul Oficial al U.E., seria C/9.10.2024, p. 1), s-a arătat că „6. În cazul în care o asemenea chestiune se invocă într-o cauză pendinte în fața unei instanțe ale cărei decizii nu sunt supuse vreunei căi de atac în dreptul intern, acea instanță este însă obligată să sesizeze Curtea cu o cerere de decizie preliminară (a se vedea articolul 267 al treilea paragraf TFUE), cu excepția cazului în care există deja o jurisprudență consacrată în materia respectivă sau a cazului în care maniera corectă de interpretare a normei de drept în discuție nu lasă loc niciunei îndoieli rezonabile.”

În soluționarea cererii de solicitare a sesizării Curții de Justiție a Comunităților Europene, Curtea de Apel subliniază că sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene trebuie să țină seama de opinia exprimată chiar de către Curtea de Justiție a Comunităților Europene în această privință, prin hotărârea din 6 octombrie 1982, dată în cauza Srl CILFIT și Lanificio di Gavardo SpA contra Ministerului Sănătății, hotărâre prin care instanța de contencios european de la Luxemburg (denumită atunci Curtea de Justiție a Comunităților Europene) a stabilit condițiile și limitele „teoriei actului clar”, astfel cum este cunoscută în literatura de specialitate.

Astfel, în hotărârea dată în cauza Srl CILFIT și Lanificio di Gavardo SpA contra Ministerului Sănătății, Curtea de Justiție a Comunităților Europene a arătat că „din relația dintre alineatele (2) și (3) ale articolului 177 rezultă că instanțele vizate de alineatul (3) se bucură de aceeași putere de apreciere ca toate celelalte instanțe naționale pentru a evalua dacă este necesară o decizie asupra unui aspect de drept comunitar pentru a pronunța o hotărâre. Prin urmare, aceste instanțe naționale nu sunt obligate să trimită o întrebare privind interpretarea dreptului comunitar adresată în fața acestora în cazul în care respectiva întrebare nu este pertinentă, adică în cazul în care, indiferent care ar fi răspunsul la această întrebare, el nu ar putea avea nici o influență asupra soluționării litigiului.

În paragrafele nr. 13, 14 și 16 din aceeași hotărâre, Curtea Europeană de Justiție a precizat că „în Hotărârea din 27 martie 1963 (în cauzele conexe 28 până la 30/1962, Da #####, Culegere, p. 75) Curtea a declarat că „deși articolul 177 alineatul (3) obligă fără nici o restricție instanțele naționale ale căror decizii nu pot face obiectul unei căi de atac în dreptul intern să trimită Curții orice întrebare privind interpretarea adresată în fața acestora, autoritatea interpretării date de ##### în temeiul articolului 177 poate, cu toate acestea, să priveze această obligație de cauza sa și să o golească astfel de conținut; este cazul, în special, atunci când întrebarea adresată este identică din punct de vedere material cu o întrebare care a făcut deja obiectul unei hotărâri preliminare într-o cauză similară”.

14 Același efect, în ceea ce privește limitele obligației formulate de articolul 177 alineatul (3), poate rezulta dintr-o jurisprudență consacrată a Curții care a rezolvat aspectul de drept respectiv, indiferent de natura procedurilor care au dus la această jurisprudență, chiar în absența unei identități a întrebărilor în litigiu.

16 În cele din urmă, aplicarea corectă a dreptului comunitar se poate impune în mod atât de evident încât să nu lase loc nici unei îndoieli rezonabile privind modul de rezolvare a întrebării adresate. Înainte de a concluziona că este vorba de o astfel de situație, instanța națională trebuie să fie convinsă că acest aspect se impune în mod la fel de evident și instanțelor naționale ale celorlalte state membre și Curții de Justiție. Doar în cazul în care aceste condiții sunt îndeplinite, instanța

națională se poate abține să mai trimită această întrebare Curții de Justiție și poate să o rezolve pe propria răspundere.”

Curtea de Justiție a Comunităților Europene a concluzionat, în paragraful nr. 21 din această hotărâre, că „articolul 177 alineatul (3) trebuie să fie interpretat în sensul că o instanță națională ale cărei decizii nu pot face obiectul unei căi de atac în dreptul intern trebuie, atunci când i se adresează o întrebare de drept comunitar, să își îndeplinească obligația de sesizare a Curții de Justiție, cu excepția cazului în care constată că întrebarea adresată nu este pertinentă sau că dispoziția comunitară în cauză a făcut deja obiectul unei interpretări din partea Curții sau că aplicarea corectă a dreptului comunitar se impune cu o asemenea evidență încât nu mai lasă loc nici unei îndoieli rezonabile”.

Curtea de Apel mai notează că aceste principii au fost confirmate de C.J.U.E. și în interpretarea dispozițiilor art. 267 TFUE, astfel cum rezultă, de pildă, din Hotărârea C.J.U.E. pronunțată la 18 iulie 2013 în cauza C-136/12 (##### nazionale dei geologi), în ale cărei considerente s-a arătat că:

„25 În această privință, trebuie amintit mai întâi că, în măsura în care nu există nicio cale de atac împotriva deciziei unei instanțe naționale, aceasta are, în principiu, obligația de a sesiza Curtea în sensul articolului 267 al treilea paragraf TFUE atunci când o întrebare privind interpretarea Tratatului FUE este invocată în fața sa (a se vedea Hotărârea din 4 noiembrie 1997, Parfums #####, C-337/95, Rec., p. I-6013, punctul 26).

26 Din raportul dintre al doilea și al treilea paragraf ale articolului 267 TFUE rezultă că instanțele vizate de al treilea paragraf se bucură de aceeași putere de apreciere ca toate celelalte instanțe naționale pentru a evalua dacă, pentru a pronunța o hotărâre, este necesară o decizie asupra unui aspect de drept comunitar. Prin urmare, aceste instanțe naționale nu sunt obligate să trimită o întrebare referitoare la interpretarea dreptului Uniunii formulată în cauza dedusă judecății lor în cazul în care respectiva întrebare nu este pertinentă, respectiv, în alți termeni, în cazul în care, indiferent care ar fi răspunsul la această întrebare, nu ar putea avea nicio influență asupra soluționării litigiului (Hotărârea din 6 octombrie 1982, Cilfit și alții, 283/81, Rec., p. 3415, punctul 10).

27 Dimpotrivă, în cazul în care instanțele naționale constată că este necesară recurgerea la dreptul Uniunii pentru soluționarea litigiului cu care au fost sesizate, articolul 267 TFUE le impune acestora, în principiu, obligația de a sesiza Curtea pentru orice problemă de interpretare care se pune (a se vedea Hotărârea Cilfit și alții, citată anterior, punctele 11-20).

28 Curtea a statuat deja că sistemul instituit prin articolul 267 TFUE în vederea asigurării unității de interpretare a dreptului comunitar în statele membre instituie o cooperare directă între ##### și instanțele naționale printr-o procedură independentă de orice inițiativă a părților (Hotărârea din 16 decembrie 2008, Cartesio, C-210/06, Rep., p. I-9641, punctul 90, și Hotărârea din 21 iulie 2011, #####, C-104/10, Rep., p. I-6813, punctul 62).

29 Determinarea și formularea întrebărilor ce urmează a fi adresate Curții revin instanței naționale, iar părțile din litigiul principal nu pot schimba conținutul acestora (a se vedea Hotărârea din 14 aprilie 2011, Vlaamse Dierenartsenvereniging și #####, C-42/10, C-45/10 și C-57/10, Rep., p. I-2975, punctul 43, și Hotărârea din 21 decembrie 2011, Danske Svineproducenter, C-316/10, nepublicată încă în Repertoriu, punctul 32).

30 ##### instanța respectivă este liberă să invite părțile din litigiul cu care este sesizată să sugereze formulări susceptibile să fie reținute pentru enunțarea întrebărilor preliminare, nu este mai puțin adevărat că numai ei îi incumbă sarcina de a decide în cele din urmă atât forma, cât și conținutul acestora (Hotărârea #####, citată anterior, punctul 65).

31 Reiese din cele de mai sus că numai instanța de trimitere poate stabili și formula întrebările preliminare cu privire la interpretarea dreptului Uniunii care sunt necesare pentru soluționarea litigiului principal.”

Prin urmare, inițiativa sesizării Curții de Justiție a Uniunii Europene revine exclusiv instanței investită cu soluționarea litigiului, care are competența de a aprecia atât necesitatea unei cereri de decizie preliminară, cât și relevanța întrebărilor pe care le adresează C.J.U.E.

Analizând prima întrebare, instanța reamintește că revizuenta a solicitat sesizarea C.J.U.E. cu întrebarea potrivit căreia „1. ##### normele art. 3 pct. 39, art. 13 lit. d), art. 31 alin. 4) și art. 59 din Regulamentul (UE) nr. 2024/1679, art. 19 lit. d), art. 39 alin. 2) lit. c) din Regulamentul (UE) ##### și ale art. 8a din Regulamentul (CE) nr. 561/2006 permit interpretarea legislației naționale în sensul că aceasta ar restricționa edificarea de parcuri sigure și securizate numai pe terenuri aflate în proprietate publică?”

întrebarea pare să vizeze modul de interpretare a legislației naționale – ceea ce nu intră în competența C.J.U.E. – instanța reține că aceasta tinde să obțină un răspuns cu privire la existența în dreptul U.E. a unei interdicții de legiferare la nivelul statele membre U.E. a unei restricții de edificare de parcuri securizate aferente autostrăzilor pe terenuri aflate în proprietate privată.

Într-adevăr, numai în acest sens ar fi utilă întrebarea în litigiul de față, întrucât se solicită revizuirea unei hotărâri judecătorești prin care Curtea de Apel Timișoara a reținut că legislația Statului ##### permite edificarea unor astfel de parcuri exclusiv pe terenuri proprietate publică.

În ceea ce privește dispozițiile din Regulamentul (UE) nr. 1679/2024, Curtea constată că acesta se aplică începând cu data de 18.03.2024 – după cum corect a arătat chiar revizuenta – astfel încât acest regulament nu era în vigoare la momentul emiterii actelor a căror anulare s-a solicitat și asupra legalității cărora s-a pronunțat Curtea de Apel Timișoara prin decizia supusă revizuirii (acte emise în perioada iulie 2020-decembrie 2021). Prin urmare, raportat la principiul neretroactivității legii și la necesitatea prelevării securității juridice, instanța nu poate evalua legalitatea actelor emise în anul 2021 decât în raport cu legislația U.E. sau națională în vigoare la momentul emiterii respectivelor acte. Astfel fiind, instanța reține că dispozițiile din Regulamentul (UE) nr. ##### nu sunt incidente în cauza soluționată de Curtea de Apel Timișoara prin hotărârea a cărei revizuire se solicită, astfel încât nu este necesară o sesizare a C.J.U.E. cu privire la interpretarea dispozițiilor din Regulamentul (UE) nr. 1679/2024. Instanța reține că hotărârea supusă revizuirii a făcut trimitere la Ordinul Ministrului Transporturilor și Infrastructurii nr. 2401/2022, dar nu a reținut incidența acestuia în speță, afirmând numai că „##### adevărat că prevederile Ordinului Ministrului Transporturilor și Infrastructurii nr. ##### pentru aprobarea Strategiei Companiei Naționale de Administrare a ##### # S.A. privind dezvoltarea parcarilor sigure și securizate pe rețeaua de autostrăzi și drumuri expres din administrare este ulterior emiterii actelor contestate în cauză, însă acesta vine să întărească o legislație existentă anterior, în sensul că dezvoltarea parcarilor sigure și securizate de către operatori economici privați, pe terenuri proprietate privată, nu poate fi luată în considerare, în

sensul îndeplinirii cerinței din Regulamentul (UE) nr. 1315/2013, deoarece ##### # S.A., în afară de rețeaua pe care o administrează, nu are drepturi de impunere de condiționalități/control/verificare asupra unor investiții private realitate pe terenuri proprietate privată, conform art.77 din Ordin.” ##### această referință la un act normativ intern – care a intrat în vigoare ulterior emiterii actelor a căror anulare s-a dispus – nu permite o extindere retroactivă a aplicării în prezenta speță a Regulamentului (UE) nr. 1679/2024, cu atât mai mult cu cât nici Curtea de Apel Timișoara nu a reținut incidența Ordinului nr. 2401/2022, analizând actele în litigiu prin raportare la reglementările legale contemporane emiterii lor.

În ceea ce privește dispozițiia art. 8a alin. (1) din Regulamentul (CE) nr. 561/2006, Curtea de Apel reține că potrivit art. 8a alin. (1) din Regulamentul (CE) nr. 561/2006, „(1) ##### se asigură că informațiile privind spațiile de parcare sigure și securizate sunt ușor accesibile conducătorilor auto care efectuează operațiuni de transport rutier de mărfuri și de persoane. ##### publică o listă a tuturor spațiilor de parcare care au fost certificate, pentru a le asigura conducătorilor auto următoarele condiții adecvate:

- detectare și prevenire a accesului neautorizat;
- iluminat și vizibilitate;
- puncte de contact și proceduri pentru situații de urgență;
- instalații sanitare adecvate atât pentru bărbați, cât și pentru femei;
- posibilități de achiziționare a alimentelor și băuturilor;
- conexiuni care permit comunicarea;
- sursă de alimentare (electrică).

Lista acestor spații de parcare se pune la dispoziție pe un site web oficial unic, actualizat periodic.”

Textul reglementează competența Comisiei U.E. de publicare a listei tuturor spațiilor de parcare care au fost certificate, pentru a le asigura conducătorilor auto o serie de condiții adecvate, reglementarea neavând relevanță decât în privința condițiilor adecvate enumerate de text și fără nicio condiționare privind proprietatea – publică sau privată – asupra respectivelor spații de parcare.

Referitor la dispozițiile art. 19 lit. d) și ale art. 39 alin. (2) lit. c) din Regulamentul (UE) nr. 1315/2013, instanța reține că, potrivit art. 19 lit. d) din acest regulament: „în promovarea proiectelor de interes comun legate de infrastructura rutieră și în plus față de prioritățile generale stabilite la articolul 10, se acordă prioritate următoarelor aspecte: (...) (d) asigurarea unui spațiu de parcare adecvat pentru utilizatorii vehiculelor comerciale, oferind condiții corespunzătoare de siguranță și securitate.”, iar la art. 39 alin. (2) lit. c) se prevedea că: „(2) Infrastructura rețelei centrale îndeplinește toate cerințele prevăzute la capitolul II. Mai mult, infrastructura rețelei centrale îndeplinește și următoarele cerințe, fără a aduce atingere alineatului (3): ... c) pentru infrastructura de transport rutier: (...) - înființarea pe autostradă a unor zone de odihnă, la fiecare aproximativ 100 km, în conformitate cu necesitățile societății, ale pieței și cu cele privind mediul înconjurător, cu scopul, printre altele, de a oferi un spațiu de parcare corespunzător utilizatorilor de vehicule comerciale, în condiții corespunzătoare de siguranță și securitate.”.

Curtea observă că dispozițiile art. 19 lit. d) și ale art. 39 alin. (2) lit. c) din Regulamentul (UE) nr. 1315/2013:

- acordă prioritate asigurării unui spațiu de parcare adecvat pentru utilizatorii vehiculelor comerciale;

- impun „înființarea pe autostradă a unor zone de odihnă, la fiecare aproximativ 100 km, ..., cu scopul, printre altele, de a oferi un spațiu de parcare corespunzător utilizatorilor de vehicule comerciale, în condiții corespunzătoare de siguranță și securitate;"

Astfel, cele două reglementări invocate nu conțin obligații sau prescripții privind natura proprietății – publice sau private – asupra terenurilor pe care sunt amplasate spațiile de parcare sau asupra zonelor de odihnă care trebuie înființate pe autostrăzi. În acest context, revizuenta nu a indicat vreun argument de text sau din jurisprudența anterioară a C.J.U.E. care să determine instanța să rețină incidența acestor reglementări în prezenta speță. Din faptul că este obligatorie înființarea pe autostradă a unor zone de odihnă, la fiecare aproximativ 100 km – respectiv a unor spații de parcare în condiții corespunzătoare de siguranță și securitate – nu pare să rezulte o interdicție de reglementare, de către statele membre U.E., a edificării unor astfel de spații exclusiv pe terenuri proprietate publică.

Pe de altă parte, Curtea reamintește că, potrivit paragrafului 6 din Recomandările C.J.U.E. referitoare la efectuarea trimiterilor preliminare, „6. În cazul în care o asemenea chestiune se invocă într-o cauză pendinte în fața unei instanțe ale cărei decizii nu sunt supuse vreunei căi de atac în dreptul intern, acea instanță este însă obligată să sesizeze Curtea cu o cerere de decizie preliminară (a se vedea articolul 267 al treilea paragraf TFUE), cu excepția cazului în care există deja o jurisprudență consacrată în materia respectivă sau a cazului în care maniera corectă de interpretare a normei de drept în discuție nu lasă loc niciunei îndoieli rezonabile.”

Întrucât hotărârea ce urmează a fi pronunțată în prezenta cauză este definitivă, Curtea de Apel reține incidența acestei reglementări și obligativitatea sesizării C.J.U.E. în măsura în care nu se constată existența în speță a unei jurisprudențe consacrate în materia respectivă sau a cazului în care maniera corectă de interpretare a normei de drept în discuție nu lasă loc niciunei îndoieli rezonabile. Or, nu sunt îndeplinite cerințele excepțiilor indicate de acest text, întrucât nu s-a identificat o jurisprudență în materie de către niciuna din părți, iar interpretarea textelor în discuție nu poate fi considerată ca nelăsând loc unei îndoieli rezonabile, ținând seama că instanța nu a fost în măsură decât să utilizeze interpretarea gramaticală, și fără a avea suficiente informații pentru o interpretare sistematică, în raport cu ansamblul reglementărilor U.E. în materie și în lipsa unei jurisprudențe a C.J.U.E. în materie.

În acest context, este de remarcat că în hotărârea Cilfit, Curtea de Justiție a Comunităților Europene a atras atenția asupra dificultăților de interpretare a dreptului comunitar, învederând că:

„În sfârșit, aplicarea corectă a dreptului comunitar se poate impune într-un mod atât de evident încât să nu lase loc niciunei îndoieli rezonabile privind modul de rezolvare a întrebării adresate. Înainte de a concluziona că este vorba de o astfel de situație, instanța națională trebuie să fie convinsă că acest aspect se impune într-un mod la fel de evident și instanțelor naționale ale celorlalte state membre și Curții de Justiție. Numai în cazul în care aceste condiții sunt îndeplinite, instanța națională va putea să se abțină să trimită această întrebare Curții de Justiție și să își asume responsabilitatea de a o soluționa ea însăși.

Cu toate acestea, existența unei astfel de posibilități trebuie să fie evaluată în funcție de caracteristicile dreptului comunitar și de dificultățile specifice pe care le prezintă interpretarea acestuia.

În primul rând, trebuie să se țină seama de faptul că textele de drept comunitar sunt redactate în mai multe limbi și că diversele versiuni lingvistice sunt deopotrivă autentice; astfel, o interpretare a unei prevederi de drept comunitar implică o comparare a versiunilor lingvistice.

De asemenea, trebuie să se observe că dreptul comunitar utilizează o terminologie proprie, chiar și atunci când există o concordanță deplină a versiunilor lingvistice. De altfel, trebuie subliniat că noțiunile juridice nu au în mod necesar același conținut în dreptul comunitar și în dreptul național al diferitelor state membre.

În sfârșit, fiecare prevedere de drept comunitar trebuie plasată în contextul său și interpretată în lumina ansamblului dispozițiilor acestui drept, a finalităților și a stadiului evoluției acestuia la data la care respectiva prevedere trebuie să fie aplicată.”

În mod evident, C.J.U.E. este în măsură să interpreteze dispozițiile U.E. invocate în speță prin prisma tuturor acestor criterii evidențiate anterior, prezenta instanță neavând informații suficiente care să permită o interpretare prin corelarea versiunilor lingvistice, a terminologiei proprii dreptului U.E. și nici nu poate să realizeze o interpretare în lumina ansamblului dispozițiilor dreptului U.E., a finalităților și a stadiului evoluției acestuia.

În special, Curtea subliniază că, deși reglementările U.E. invocate de reclamantă nu vizează în mod explicit natura proprietății terenurilor pe care se edifică astfel de parcări securizate sau spații de odihnă, nu par nici să reglementeze vreo interdicție de legiferare, la nivelul statele membre U.E., în sensul edificării unor astfel de spații exclusiv pe terenuri proprietate publică. Pe de altă parte, nu este suficientă constatarea că dreptul U.E. nu conține o interdicție de edificare a unor astfel de spații pe terenuri proprietate privată, fiind necesar a se stabili dacă reglementările U.E. se opun unei reglementări naționale care prevede o interdicție de edificare a unor asemenea spații pe terenuri proprietate privată.

Prin urmare, Curtea de Apel nu are certitudinea că dispozițiile art. 8a din Regulamentul (CE) nr. 561/2006, ale art. 19 lit. d) și ale art. 39 alin. (2) lit. c) din Regulamentul (UE) nr. ##### nu pot fi interpretate în sensul recunoașterii unui drept de edificare a unor parcări securizate aferente autostrăzilor pe terenuri proprietate privată.

în vedere cele arătate mai sus, Curtea de Apel – reformulând prima întrebare a reclamantei în sensul obținerii unei lămuriri a pretensei contrarității dintre dreptul U.E. și cel național, ipoteză ce ar justifica admisibilitatea revizuirii întemeiate pe dispozițiile art. 21 din Legea nr. 554/2004 – consideră necesară sesizarea C.J.U.E. în temeiul art. 267 TFUE cu următoarea întrebare:

„Dispozițiile art. 19 lit. d), art. 39 alin. 2) lit. c) din Regulamentul (UE) ##### și ale art. 8a din Regulamentul (CE) nr. 561/2006 – precum și ansamblul reglementărilor U.E. privind spațiile de odihnă și parcările securizate aferente autostrăzilor – se opun unei reglementări naționale care nu permite edificarea unor astfel de parcări pe terenuri proprietate privată?”

Referitor la cea de a doua întrebare, (2. ##### punctul (6) al preambulului din Regulamentul (UE) 2013/1315, care face trimitere expresă la parteneri din sectorul privat, permite totuși o interpretare în sensul în care acestora le este interzisă edificarea unor parcări securizate pe terenuri aflate în proprietate privată?”), instanța reține că, potrivit punctului (6) al preambulului Regulamentului (UE) 2013/1315, „(6) Politica în domeniul rețelei transeuropene de transport trebuie să țină seama de evoluția politicii în materie de transporturi și de dreptul de proprietate asupra infrastructurilor. Statele membre sunt în continuare principala entitate responsabilă de

construirea și întreținerea infrastructurilor de transport. Cu toate acestea, și alte entități, inclusiv partenerii din sectorul privat, au căpătat un rol important în ceea ce privește implementarea unei rețele transeuropene de transport multimodale și investițiile conexe, inclusiv autoritățile regionale și locale, administratorii de infrastructură, concesionarii sau autoritățile portuare sau aeroportuare”.

Instanța subliniază caracterul general al formulării punctului (6) al preambulului Regulamentului (UE) 2013/1315, care subliniază că statele membre sunt în continuare principala entitate responsabilă de construirea și întreținerea infrastructurilor de transport, dar evidențiază și rolul important căpătat de partenerii din sectorul privat. Textul nu determină și nu face referire, nici măcar prin exemplificare, cu privire la eventualele drepturi recunoscute acestor persoane în ceea ce privește implementarea unei rețele transeuropene de transport, iar revizuenta nu a indicat niciun argument din care să rezulte că dobândirea rolului important al acestor entități private ar implica imposibilitatea instituirii unei interdicții de edificare a unor spații conexe pe terenuri proprietate privată. De altfel, punctul (6) al preambulului Regulamentului (UE) ##### evidențiază că statele membre sunt în continuare principala entitate responsabilă de construirea și întreținerea infrastructurilor de transport, și că „Politica în domeniul rețelei transeuropene de transport trebuie să țină seama de evoluția politicii în materie de transporturi și de dreptul de proprietate asupra infrastructurilor”, ceea ce implică necesitatea luării în considerare a dreptului de proprietate deținut de Statul ##### asupra infrastructurii de transport rutier, chiar dacă este permisă implicarea investitorilor privați.

Pe de altă parte, ca și în cazul primei întrebări, Curtea reamintește paragraful 6 din Recomandările C.J.U.E. referitoare la efectuarea trimerilor preliminare, și întrucât hotărârea ce urmează a fi pronunțată în prezenta cauză este definitivă, iar în speță nu se constată existența unei jurisprudențe consacrate în materie, după cum nici interpretarea normei de drept în discuție nu permite o clarificare a sensului acesteia – nefiind, deci, îndeplinite cerințele excepțiilor indicate de paragraful 6 din Recomandările C.J.U.E. – Curtea de Apel, reformulând secunda întrebare a reclamantei, consideră necesară sesizarea C.J.U.E. în temeiul art. 267 TFUE cu următoarea întrebare:

„Prevederile punctului (6) al preambulului din Regulamentul (UE) ##### se opun unei reglementări naționale care nu permite edificarea unor astfel de parcuri pe terenuri proprietate privată?”

În ceea ce privește cea de a treia întrebare (3. "##### normele art. 3 pct. 39, art. 13 lit. d), art. 31 alin. 4) și art. 59 din Regulamentul (UE) nr. 2024/1679, art. 19 lit. d), art. 39 alin. 2) lit. c) din Regulamentul (UE) ##### și ale art. 8a din Regulamentul (CE) nr. 561/2006 permit interpretarea legislației naționale (care prevede expres posibilitatea deschiderii în autostradă de căi de acces pentru amenajări rutiere având ca obiect parcuri securizate), în sensul că un proiect având ca obiect parcare securizată nu ar intra sub incidența acestor dispoziții pentru motivul că în plus față de parcare securizată acesta mai include și spațiu de servicii și stație de distribuție carburanți/încărcare mașini electrice?), instanța observă că în hotărârea a cărei revizuire se solicită Curtea de Apel Timișoara a reținut „..., că actele contestate de către reclamanta CNAIR nu privesc construirea doar a unui spațiu de parcare, ci privesc construire ”parcare securizată, stație de alimentare cu carburanți, stații de încărcare rapidă pentru mașinile electrice, zonă cazare cu servicii”, Avizul cu nr. #####.07.2020 fiind emis pentru „PUZ - Construire parcare

securizată, stație de alimentare cu carburanți, stații de încărcare rapidă pentru mașinile electrice, zonă cazare cu servicii, în zona autostrăzii A1 între km 569+442 - km 569+770 dreapta și între km 569+865 - km 569+865 stânga” în favoarea beneficiarilor ##### și #####, avizul presupunând permiterea accesului din proprietatea privată a pâraților ##### în Autostrada A1, pe tronsonul de Autostradă ##### - Nădlac. Reiese așadar că art. 47 alin. 3 nu este aplicabil în speță, nefiind vorba doar despre o parcare securizată.

Totodată, conform hotărârii supuse revizuirii, „...intimații insistă asupra faptului că ceea ce se dorește a se realiza este doar o parcare securizată, ceea ce nu este real, întrucât ceea ce s-a autorizat prin actele contestate este un spațiu pentru servicii, respectiv parcare securizată, stație de alimentare cu carburanți, stații de încărcare rapidă pentru mașinile electrice, zonă cazare cu servicii, parcările securizate fiind incluse în spațiile de servicii.”

Cu toate acestea, motivul anulării actelor în litigiu a fost determinat de faptul că instanța a reținut că „o autostradă este o șosea proiectată și construită special pentru traficul motorizat, care nu deservește proprietățile care o mărginesc, care necesită înființarea, între altele, și a unor spații de servicii, care includ și parcările securizate conform definiției din SR 4032-1: 2001, spații care fac parte integrantă din drumurile de interes național și, deci, pot funcționa exclusiv pe terenuri aparținând domeniului public al statului, cum corect a arătat recurenta – reclamantă [##### Națională de Administrare a ##### # S.A.]”

Prin urmare, motivul anulării actelor în litigiu a fost determinat de faptul că parcările securizate fac parte integrantă din drumurile de interes național și, deci, pot funcționa exclusiv pe terenuri aparținând domeniului public al statului. Așadar, nu are relevanță împrejurarea – remarcată în respectiva hotărâre – că s-ar fi autorizat nu numai o parcare securizată, dar și un spațiu pentru servicii, întrucât parcare astfel edificată nu îndeplinea cerința – esențială în opinia hotărârii supuse revizuirii – de a fi amplasată pe un teren proprietate privată a Statului #####, deși face parte din drumurile de interes național și, deci pot funcționa exclusiv pe terenuri aparținând domeniului public al statului.

Din acest punct de vedere, răspunsul la această întrebare nu are vreo înrâurire asupra soluției ce s-ar da revizuirii formulate în prezenta cauză, nefiind întemeiată cererea de sesizare a C.J.U.E. cu o astfel de întrebare.

Analizând cea de a patra întrebare („4. „##### definiția autostrăzii din art. 17 alin. (3) lit. a) din Regulamentul (UE) 2013/1315, conform căreia o autostradă nu deservește proprietățile care o mărginesc, poate fi interpretată în sensul în care în baza acesteia ar fi interzisă deschiderea pe autostradă a unor căi de acces către spații având ca destinație parcare securizată?”), Curtea nu identifică relevanța acestei întrebări în raport cu motivarea hotărârii a cărei revizuire se cere.

În acest sens, deși conform hotărârii supuse revizuirii, „ceea ce s-a autorizat prin actele contestate este un spațiu pentru servicii, respectiv parcare securizată, stație de alimentare cu carburanți, stații de încărcare rapidă pentru mașinile electrice, zonă cazare cu servicii, parcările securizate fiind incluse în spațiile de servicii.”, acest aspect nu a determinat soluția anulării acestor acte, respectiv a Autorizațiilor de amplasare și/sau acces în zona drumului public nr. 8017/13.12.2021 și nr. 8018/13.12.2021 emise de C.N.A.I.R. S.A. – D.R.D.P. Timișoara, a Acordurilor prelabile nr. #####.10.2021 și nr. #####.10.2021 emise de C.N.A.I.R. S.A. – D.R.D.P. Timișoara, a Avizului nr. #####.07.2020 emis de C.N.A.I.R. S.A., precum

și a Contractelor pentru utilizare și acces în zona drumului public nr. 46/14.12.2021 și nr. 47/14.12.2021 încheiate între C.N.A.I.R. S.A. – D.R.D.P. Timișoara și pârâtul #####.

Dimpotrivă, motivul anulării acestor acte l-a determinat faptul că spațiile de servicii aferente autostrăzilor – care includ și parcărilor securizate – „fac parte integrantă din drumurile de interes național și, deci pot funcționa exclusiv pe terenuri aparținând domeniului public al statului.”

În orice caz, întrebarea nu identifică dificultatea problemei de drept a cărei lămurire se solicită, întrucât art. 39 alin. 2 din Regulamentul (UE) nr. ##### – citat în considerentele hotărârii supuse revizuirii – prevede că „(2) ... infrastructura rețelei centrale îndeplinește și următoarele cerințe, fără a aduce atingere alineatului (3): ... (c) pentru infrastructura de transport rutier:

- cerințele prevăzute la articolul 17 alineatul (3) litera (a) sau (b);

- înființarea pe autostradă a unor zone de odihnă, la fiecare aproximativ 100 km, în conformitate cu necesitățile societății, ale pieței și cu cele privind mediul înconjurător, cu scopul, printre altele, de a oferi un spațiu de parcare corespunzător utilizatorilor de vehicule comerciale, în condiții corespunzătoare de siguranță și securitate;

Prin urmare, definiția autostrăzii din art. 17 alin. (3) lit. a) din Regulamentul (UE) nr. 2013/1315, nu poate fi interpretată în sensul în care în baza acesteia ar fi interzisă deschiderea pe autostradă a unor căi de acces către spații având ca destinație parcare securizată, câtă vreme art. 39 alin. 2 din Regulamentul (UE) nr. ##### chiar impune „înființarea pe autostradă a unor zone de odihnă, la fiecare aproximativ 100 km, ..., cu scopul, printre altele, de a oferi un spațiu de parcare ..., în condiții corespunzătoare de siguranță și securitate”.

În consecință, instanța reține lipsa de relevanță și a acestei întrebări adresate C.J.U.E., fiind nefondată cererea de sesizare a instanței supreme a U.E. cu această chestiune.

Referitor la a cincea întrebare (5.,##### principiul liberei circulații a persoanelor și serviciilor consfințit de art. 56 TFUE permite interzicerea unor entități private să edifice și să administreze parcuri sigure și securizate pe terenuri aflate în proprietate privată și care să aibă acces la autostradă?”)

Articolul 56 TFUE (ex-articolul 49 TCE) prevede următoarele:

„În conformitate cu dispozițiile ce urmează, sunt interzise restricțiile privind libera prestare a serviciilor în cadrul Uniunii cu privire la resortisanții statelor membre stabiliți într-un alt stat membru decât cel al beneficiarului serviciilor.

Parlamentul ##### și Consiliul, hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară, pot extinde beneficiul dispozițiilor prezentului capitol la prestatorii de servicii care sunt resortisanți ai unui stat terț și sunt stabiliți în cadrul Uniunii”.

de a furniza servicii se aplică tuturor serviciilor prestate în mod normal contra unei remunerații, în măsura în care nu sunt reglementate prin prevederi legate de libera circulație a mărfurilor, a capitalurilor și a persoanelor. ##### care prestează un „serviciu” poate astfel să-și desfășoare temporar activitatea în statul membru în care este prestat serviciul, în aceleași condiții ca cele impuse de statul membru respectiv propriilor resortisanți.

În temeiul TFUE, activitățile legate de exercitarea autorității publice sunt excluse de la libertatea de stabilire și de la libera prestare a serviciilor (articolul 51 din TFUE). Excluderea este totuși limitată printr-o interpretare restrictivă: excluderile se aplică doar acelor activități și funcții specifice care implică exercitarea prerogativelor de autoritate publică. În plus, o profesie poate fi

exclusă în totalitate doar dacă întreaga sa activitate este dedicată exercitării prerogativelor de autoritate publică sau dacă partea care este dedicată exercitării acestor prerogative nu poate fi separată de restul. Sunt prevăzute excepții care le permit statelor membre să excludă producția sau comerțul cu armament, muniție și material de război (articolul 346 alineatul (1) litera (b) din TFUE) și să păstreze normele aplicabile neresortisanților în ceea ce privește ordinea publică, siguranța publică sau sănătatea publică (articolul 52 alineatul (1) din TFUE).

Potrivit art. 57 din TFUE sunt considerate servicii prestațiile furnizate în mod obișnuit în schimbul unei remunerații în măsura în care nu sunt reglementate prin dispozițiile privind libera circulație a mărfurilor capitalului și a persoanei.

Serviciile cuprind în special:

1. Activități cu caracter industrial.
2. Activități cu caracter comercial.
3. Activități artisanale.
4. Activitățile prestate în cadrul profesiunilor liberale.

Jurisprudența Curții de Justiție a stabilit următoarele criterii de identificare a noțiunii de serviciu:

1. Prestatorul serviciilor trebuie să fie stabilit pe teritoriul unui stat membru altul decât cel al beneficiarului prestației, iar prestarea serviciului trebuie să se facă cu trecerea unei frontiere interioare a uniunii.

2. Prestația să fie remunerată.

În ceea ce privește modurile de mișcare a serviciilor peste frontieră sunt avute în vedere trei situații:

1. Prin deplasarea prestatorului serviciilor.
2. Transferul peste graniță a serviciului.
3. Prin deplasarea beneficiarului serviciului prestat.

De regulă, persoana care prestează un serviciu se deplasează în statul în care se află beneficiarul prestației, situațiile care sub aspect terminologic este cunoscută denumirea de liberă prestare a serviciilor activă. Cazul în care clientul este cel care se deplasează încheind contractul în statul membru pe teritoriul căruia s-a stabilit prestatorul, este definit ca liberă prestare a serviciilor pasivă.

Principiile care guvernează libertatea de furnizare a serviciilor au în vedere următoarele aspecte:

1. Prevederile comunitare în materie au direct aplicabilitate în dreptul intern al statelor membre.

2. Sunt avute în vedere activitățile cu caracter economic în sens larg.

3. Serviciile trebuie să fi prestate dincolo de frontiera statului membru de origine.

4. Furnizarea serviciilor nu este neapărat temporară adică pot fi furnizate și în mod permanent.

5. Sunt interzise restricțiile discriminatorii directe sau indirecte (unele excepții sunt admise în baza art. 51, 52 din TFUE pentru rațiuni care privesc ordinea publică securitatea publică și sănătatea publică precum și în cazul activităților care au în vedere exercitarea autorității publice) și nediscriminatorii (restricțiile sunt admisibile doar în câteva situații bine determinate și care privesc în general protecția consumatorului a proprietății intelectuale și a mediului.

Pornind de la aceste repere teoretice, Curtea observă că reclamanta nu a argumentat sesizarea C.J.U.E. cu această întrebare, iar în cererea de revizuire a invocat hotărârea Curții Europene de Justiție din cauza Dassonville (Hotărârea Curții Europene de Justiție din 11 iulie 1974, pronunțată în cauza 8/74 (##### Du Roi și ##### și ##### Dassonville)).

Analizând hotărârea Dassonville, instanța reține că aceasta vizează o sesizare adresată Curții Europene de Justiție privind interpretarea articolelor 30, 31, 32, 33, 36 și 85 din Tratatul CEE, referitoare la cerința prezentării unui document oficial emis de guvernul țării exportatoare pentru produsele care poartă denumirea de origine;

În Hotărârea din 11 iulie 1974, pronunțată în cauza 8/74 (Dassonville), Curtea Europeană de Justiție a reținut că:

- ... prin prima întrebare, se solicită să se răspundă dacă o prevedere națională care interzice importul unei mărfi care poartă o denumire de origine, atunci când această marfă nu este însoțită de un document oficial emis de statul exportator și care să ateste dreptul său de a utiliza această denumire, constituie o măsură cu efect echivalent cu cel al unei restricții cantitative, în sensul articolului 30 din tratat;

- ...această întrebare a fost adresată în cadrul unei acțiuni penale introduse în ##### împotriva unor comercianți care au dobândit în mod legal un lot de Scotch whisky aflat în liberă circulație în ##### și care l-au importat în ##### fără a fi în posesia unui certificat de origine de la vama britanică, încălcând astfel o reglementare națională;

- ... din dosar și din dezbateri reiese că un comerciant care dorește să importe în ##### Scotch whisky aflat deja în liberă circulație în ##### nu poate să își procure un astfel de certificat decât cu mare dificultate, spre deosebire de importatorul care importă direct din statul producător;

- ... orice reglementare comercială a statelor membre care poate împiedica comerțul intracomunitar, în mod direct sau indirect, efectiv sau potențial, trebuie considerată o măsură cu efect echivalent cu cel al restricțiilor cantitative;

- ...în absența instituirii unui regim comunitar care să garanteze consumatorilor autenticitatea denumirii de origine a unui produs, în cazul în care un stat membru ia măsuri pentru a preveni practici neloiale în această privință, trebuie să respecte, cu toate acestea, condiția ca aceste măsuri să fie rezonabile și ca mijloacele de probă solicitate să nu aibă ca efect împiedicarea comerțului între statele membre și să fie, în consecință, accesibile tuturor resortisanților;

Din cele arătate mai sus, rezultă că în Hotărârea pronunțată în cauza 8/74 (Dassonville), Curtea Europeană de Justiție nu a examinat libertatea de prestare a serviciilor în cadrul CEE, ci o măsură cu efect echivalent unei restricții cantitative aplicabilă unui import de produse, iar nu unei prestări de servicii, făcând aplicarea dispozițiilor articolelor 30, 31, 32, 33, 36 și 85 din Tratatul CEE, iar nu art. 49 din Tratatul instituind Comunitatea Europeană, care reglementa libera prestare a serviciilor (text corespunzător actualului art. 56 TFUE, invocat de revizuentă).

Prin urmare, în lipsa unor argumente suplimentare, instanța nu ar putea reține incidența hotărârii Dassonville – referitoare la măsuri cu efect echivalent restricțiilor cantitative – în ipoteza unei pretinse încălcări a libertății de prestare a serviciilor.

Cu privire la incidența în speță a dispozițiilor art. 56 TFUE, în cererea de revizuire, revizuenta a arătat că „este evidentă incidența acestui articol, având în vedere că beneficiari ai serviciilor oferite de proprietarul unei astfel de construcții vor fi și cetățeni din alte state membre UE - toate reglementările europene privind aceste parcări având în vedere tocmai îmbunătățirea

rețelei de drumuri la nivel european” și că „prin modul în care instanța de fond a soluționat cauza, revizuintei OPM i se încalcă practic dreptul de a presta servicii către beneficiari din statele membre UE, fără a exista o justificare obiectivă”.

Instanța observă însă că revizuenta este persoană juridică română, care prestează servicii pe teritoriul Statului #####, ceea ce determină calificarea acestei situații ca fiind una pur internă Statului #####, cu atât mai mult cu cât resortisanții altor state membre U.E. care ar putea beneficia de serviciile de parcare – posibil furnizate de reclamantă – nu călătoresc în ##### sau prin ##### în scopul primirii acestor servicii, care sunt accesorii tranzitului auto. Din acest punct de vedere, interdicția amplasării unor parcări securizate pe terenuri proprietate privată adiacente autostrăzilor constituie o măsură aplicabilă, deopotrivă, tuturor prestatorilor de astfel de servicii, indiferent de naționalitatea sau cetățenia acestora și indiferent de naționalitatea sau cetățenia beneficiarilor respectivelor servicii, constituind o măsură general aplicabilă și care pare să nu constituie o cerință care să favorizeze indirect prestatorii de servicii stabiliți în ##### – de altfel, reclamanta este prestator de serviciu de naționalitate română, fiind exclusă o discriminare pe acest criteriu.

Totuși, având în vedere caracterul fundamental al liberei prestări a serviciilor în U.E. și complexitatea acestui domeniu, luând în considerare că legislația U.E. cuprinde o serie de reglementări în domeniul transporturilor rutiere – inclusiv regulamentele invocate de revizuintă – Curtea de Apel consideră utilă adresarea unei întrebări legate de incidența art. 56 TFUE în ipoteza din speță, în care revizuenta este prestator de servicii de naționalitate română, care intenționează să presteze servicii conexe transportului rutier pe autostrăzi din ##### unor beneficiari care pot fi resortisanți ai altor state membre U.E.

Totodată, în măsura în care răspunsul la această întrebare este pozitiv, Curtea de Apel consideră necesară și lămurirea împrejurării dacă încalcă dispozițiile art. 56 TFUE și ansamblul reglementărilor U.E. privind libera prestare a serviciilor o interdicție de edificare pe terenuri proprietate privată a unor spații de servicii de tipul parcărilor securizate amplasate pe autostrăzi.

Reamintind paragraful 6 din Recomandările C.J.U.E. referitoare la efectuarea trimiterilor preliminare, și întrucât hotărârea ce urmează a fi pronunțată în prezenta cauză este definitivă, iar în speță părțile și nici instanța nu au identificat un răspuns edificator în jurisprudența C.J.U.E. sub acest aspect, și întrucât nici interpretarea normei de drept în discuție nu permite o clarificare a sensului acesteia – nefiind, deci, îndeplinite cerințele excepțiilor indicate de paragraful 6 din Recomandările C.J.U.E. – Curtea de Apel, reformulând această a cincea întrebare a reclamantei, consideră necesară sesizarea C.J.U.E. în temeiul art. 267 TFUE cu următoarele întrebări, renumerotate astfel:

„3. Prevederile art. 56 TFUE și ansamblul reglementărilor U.E. privind libera prestare a serviciilor sunt aplicabile în ipoteza în care revizuenta ### ##### S.R.L. este prestator de servicii de naționalitate română, care intenționează să presteze servicii conexe transportului rutier pe autostrăzi din ##### unor beneficiari care pot fi resortisanți ai altor state membre U.E.?

4. În cazul în care sunt aplicabile în speță dispozițiile art. 56 TFUE și ansamblul reglementărilor U.E. privind libera prestare a serviciilor, aceste reglementări se opun unei reglementări naționale care nu permite edificarea unor spații de servicii și prestarea unor astfel de servicii – parcări securizate aferente autostrăzilor – pe terenuri proprietate privată?”

în vedere cele arătate mai sus, Curtea de Apel Timișoara constată necesitatea sesizării Curții de Justiție a Uniunii Europene în baza art. 267 TFUE, în vederea pronunțării unei hotărâri pentru interpretarea reglementărilor U.E. indicate mai sus, motiv pentru care va proceda la sesizarea instanței supreme a U.E. și la suspendarea judecării prezentei cauze, în baza art. 267 TFUE și a art. 412 alin. 1 pct. 7 Cod de procedură civilă (aprobat prin Legea nr. 134/2010), text conform căruia „Judecarea cauzelor se suspendă de drept:

7. în cazul în care instanța formulează o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare adresată Curții de Justiție a Uniunii Europene, potrivit prevederilor tratatelor pe care se întemeiază Uniunea Europeană;”.

Raportat la dispozițiile art. 412 Cod de procedură civilă (aprobat prin Legea nr. 134/2010), instanța reține că împotriva prezentei încheieri se poate exercita calea de atac a recursului cât timp durează suspendarea cursului judecării procesului, cererea de recurs urmând a fi depusă la Curtea de Apel Timișoara.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:

Admite în parte cererea de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene, în vederea pronunțării unei hotărâri preliminare privind interpretarea dreptului Uniunii Europene, cerere formulată de revizuenta ### ##### S.R.L.

În baza art. 267 TFUE dispune sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene în vederea pronunțării unei hotărâri preliminare referitoare la următoarele aspecte:

1. Dispozițiile art. 19 lit. d), art. 39 alin. 2) lit. c) din Regulamentul (UE) ##### și ale art. 8a din Regulamentul (CE) nr. 561/2006 – precum și ansamblul reglementărilor U.E. privind spațiile de odihnă și parcările securizate aferente autostrăzilor – se opun unei reglementări naționale care nu permite edificarea unor astfel de parcări pe terenuri proprietate privată?

2. Prevederile punctului (6) al preambulului din Regulamentul (UE) ##### se opun unei reglementări naționale care nu permite edificarea unor astfel de parcări pe terenuri proprietate privată?

3. Prevederile art. 56 TFUE și ansamblul reglementărilor U.E. privind libera prestare a serviciilor sunt aplicabile în ipoteza în care revizuenta ### ##### S.R.L. este prestator de servicii de naționalitate română, care intenționează să presteze servicii conexe transportului rutier pe autostrăzi din ##### unor beneficiari care pot fi resortisanți ai altor state membre U.E.?

4. În cazul în care sunt aplicabile în speță dispozițiile art. 56 TFUE și ansamblul reglementărilor U.E. privind libera prestare a serviciilor, aceste reglementări se opun unei reglementări naționale care nu permite edificarea unor spații de servicii și prestarea unor astfel de servicii – parcări securizate aferente autostrăzilor – pe terenuri proprietate privată?

Dispune suspendarea judecării prezentei cauze până la pronunțarea de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene a hotărârii cu privire la prezenta sesizare.

Cu drept de recurs pe toată durata suspendării, cererea de recurs putând fi depusă la sediul Curții de Apel Timișoara.

Încheiere - Suspendare din 10.06.2025, cod RJ 8659g6dg2
(<https://rejust.ro/juris/8659g6dg2>)

În temeiul art. 396 alin. 2 Cod de procedură civilă (aprobat prin Legea nr. 134/2010), pronunțarea s-a făcut prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței la data de 10.06.2025.

Președinte

#####

Judecător

#####

Judecător

#####

Grefier

#####

Red. #### - 5 ex. - 10.06.2025

Se #####. - ### ##### S.R.L. - sediu proc. ales - București, ### #####
##, ### ##, s. 1

„int. - ##### Națională de Administrare a ##### SA – București,
##, sector 1

„„ - ##### și ##### - dom. proc. ales - ####, ### ##### ##, ### #
##. /exp.